USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal v neveřejném zasedání konaném dne 23. října 2025 stížnost **odsouzeného Miloslava D.**, narozeného xxx, proti usnesení Okresního soudu v Šumperku ze dne 14. 8. 2025, č. j. 2 Pp 18/2025-44, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **se** stížnost odsouzeného Miloslava D. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu v Šumperku (dále jen okresní soud) ze dne 14. 8. 2025, č. j. 2 PP 18/2025-44, bylo rozhodnuto, že podle § 331 odst. 1 trestního řádu, § 88 odst. 1, odst. 3, odst. 4 trestního zákoníku a contrario se žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítá.

2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený stížnost, a to bezprostředně po jeho vyhlášení u veřejného zasedání, stížnost poté písemně odůvodnil. Odsouzený v podané stížnosti uvedl, že vše je ovlivněno znaleckým posudkem. Na xxx neprošel testy rukou, a tudíž jej vyřadili z pracovní evidence. Jinak absolutně vše splňuje a troufá si říci, že jsou s ním všichni spokojeni (zaměstnanci xxx). Odsouzený uvedl, že se odvolává proti znalci, tento jej nesnáší, zřejmě proto, že se odsouzený vyhradil proti jeho stylu. Když s ním znalec před více než jedním rokem dělal znalecký posudek, tak jej nutil kreslit obrázky i po tom, co mu několikrát řekl, že nemá s sebou brýle. Když se potkali podruhé, nejprve znalec řekl, že se asi ještě neznají, po chvíli znalec řekl, že mají nějaké nevyrovnané účty. Odsouzený dále uvedl, že v minulosti, když byl ve vazbě v Českých Budějovicích, tak ho týrali spánkovou deprivací a poté mu dělali znalecký posudek. Dr. Klos pak vypracoval znalecký posudek za půl hodiny. Z takového posudku pak čerpal i znalec v předmětné věci. Odsouzený uvedl, že naopak chybí test i kresby, které prováděl v letech 2010-2012 s paní Dr. Janou I. Na závěr odsouzeny uvedl, že čím dříve nastoupí do práce, tak má větší šanci začít. Konec trestu má v roce 2029, to mu bude xxx roků a nikdo ho již do práce nevezme. Teď má ještě nějakou šanci.

3. Odsouzený dále podanou stížnost odůvodnil prostřednictvím svého obhájce a uvedl, že má za to, že další výkon trestu odnětí svobody již nemůže přinést žádné pozitivní důsledky pro jeho budoucí život ve společnosti a domnívá se, že dosavadním přístupem k výkonu trestu prokázal, že jeho budoucí život se bude ubírat takovým směrem, aby nebyl pro společnost hrozbou, ale aby se začlenil zpět do společnosti. Okresní soud se při rozhodování o návrhu na podmínečné propuštění omezil pouze na jeden argument z posudku znalce, konkrétně z odpovědi na otázku č. 3 v závěru posudku, aniž by se vypořádal s ostatními důkazy a návrhy. I ze znaleckého posudku však z odpovědi na otázku č.4 v závěru posudku kromě výše uvedeného argumentu vyplývá, že i znalec současně nepředpokládá, že by další výkon trestu měl pozitivní dopad na potenciál resocializace u odsouzeného. Okresní soud si ze dvou zásadních závěrů posudku vybral pouze jeden závěr, aniž by bylo odůvodněno, z jakého důvodu nezohlednil shodně i závěr druhý. Odsouzený dále uvedl, že by rád řešil své problémy včetně dluhů, nicméně poukázal na to, že je zdravotně omezený a

nemá možnost práce, nemá tedy příjem, ze kterého by mohl své dluhy řešit. To je okolnost, kterou odsouzený nezavinil ani neovlivnil. Odsouzený dále uvedl, že věří, že na svobodě bude mít větší příležitost najít si vhodné zaměstnání, o čemž soudu předložil i důkaz příslibem zaměstnání, které zvládne i se svými zdravotními omezeními a bude pak schopen řešit i své dluhy. Soud při svém rozhodnutí nezohlednil vyjádření ředitele věznice, kázeňské hodnocení, ani vyjádření Miroslava B., člena vězeňské duchovní péče, kteří návrh na podmínečné propuštění podpořili. V situaci, kdy se všichni včetně soudního znalce shodli na tom, že další setrvání ve výkonu trestu nemá pro budoucí resocializaci již žádný pozitivní vliv, není zde žádný jiný důvod pro setrvání ve výkonu trestu vyjma vlastních osobnostních rysů odsouzeného. Závěrem odsouzený navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a sám ve věci rozhodl tak, že jej podle ust. § 331 odst. 1 trestního řádu, ve spojení s ust. § 88 trestního zákoníku podmíněně propustí z výkonu trestu odnětí svobody.

4. Odsouzený následně prostřednictvím svého obhájce podanou stížnost doplnil a uvedl, že z věznice vyžádal potvrzení o své účasti ve speciálně výchovné aktivitě programu zacházení označené jako Zuřivec – zvládej agresivitu. Věznice vydala potvrzení o účasti v programu, nicméně ve vězeňském informačním systému jsou evidována pouze dvě setkání, ačkoliv ve skutečnosti probíhal kurz až do podzimu 2023, o čemž pracovník věznice neprovedl příslušné záznamy. Z uvedeného vyplývá, že odsouzený byl zařazen do uvedené aktivity a věznice by proto měla mít evidovánu specifikaci této aktivity jako součást nabízených speciálně výchovných aktivit, včetně rozsahu řešené problematiky a doby trvání běhu programu. K doplnění stížnosti odsouzený přiložil sdělení xxx, že se zúčastnil intervenčního programu Zuřivec, který probíhal ve dnech 25. 1. a 4. 2. 2023. Cílem programu bylo vytvoření náhledu problémového chování a příčin a souvislostí tohoto chování, které vedlo cílovou skupinu odsouzených k páchání násilí nebo násilné trestné činnosti. Přístup a vlastní zapojení odsouzeného v dané aktivitě lze hodnotit pozitivně, do diskuze se zapojoval, měl velký zájem o řešení problematiky domácího násilí.

5. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jako soud stížnostní [§ 146 odst. 2 písm. d) trestního řádu] úvodem shledal, že stížnost odsouzeného byla podána oprávněnou osobou (§ 142 odst. 1 trestního řádu), v zákonné třídenní lhůtě od oznámení usnesení a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 143 odst. 1 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného usnesení a jemu předcházejícího řízení.

6. Z podnětu podané stížnosti tedy krajský soud podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení jeho vydání předcházejícího, a po projednání věci v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

7. Úvodem je třeba konstatovat, že v samotném řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, neshledal stížnostní soud žádných procesních vad.

8. Po prostudování předloženého spisového materiálu a obsahu napadeného usnesení dospěl krajský soud k závěru, že je třeba napadené usnesení okresního soudu posoudit jako věcně správné, zákonné a odůvodněné.

9. Podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného.

10. Podle § 88 odst. 3 věta první trestního zákoníku soud při rozhodování o podmíněném propuštění odsouzeného za zločin přihlédne také k tomu, zda odsouzený včas nastoupil do výkonu trestu a zda

částečně nebo zcela nahradil či jinak odčinil škodu nebo jinou újmu způsobenou trestným činem nebo zda vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

11. Podle § 88 odst. 4 trestního zákoníku osoba odsouzená za trestný čin vraždy (§ 140) může být podmíněně propuštěna až po výkonu dvou třetin uloženého trestu odnětí svobody, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za kterých byla odsouzena, a povahu její osobnosti opakování spáchaného nebo jiného obdobného zvlášť závažného zločinu.

12. Jak je patrné z odůvodnění napadeného usnesení, okresní soud opřel své rozhodnutí o zamítnutí žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody o zjištění, že u odsouzeného nebyla splněna podmínka tzv. pozitivní prognózy, tedy možnost očekávání, že odsouzený v budoucnu povede řádný život, a to zejména s ohledem na závěry vypracovaného znaleckého posudku.

13. Krajský soud se po provedeném stížnostním řízení se závěry okresního soudu ztotožnil s tím, že soud I. stupně řádně vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti mající význam pro jeho rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že u odsouzeného nejsou dány důvody pro rozhodnutí o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

14. K předmětné věci lze konstatovat, že ústavně zaručené právo na to, aby bylo vyhověno žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neexistuje. Posouzení splnění zákonných podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je plně věcí soudcovské úvahy. Je výlučně na obecných soudech, aby zkoumaly a posoudily, zda podmínky pro aplikaci tohoto institutu jsou dány, a aby své úvahy v tomto směru přiměřeným způsobem odůvodnily. Pokud obecný soud dospěje k závěru, že požadavek pozitivní prognózy budoucího chování odsouzeného není dán, jde o výraz nezávislého soudního rozhodnutí, který Ústavní soud respektuje (viz ÚS 10/2009 – u.).

15. Kromě vykonání příslušné části uloženého trestu odnětí svobody je předně zákonnou podmínkou podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody skutečnost, že odsouzený svým chováním a plněním svých povinností ve výkonu trestu *prokázal polepšení*, které se jakožto vývojový proces vnitřní proměny osobnosti odsouzeného navenek projevuje pouze v jeho chování. Z tohoto hlediska je proto kromě jiného rozhodující, jak odsouzený dodržoval stanovený pořádek a kázeň ve výkonu trestu.

16. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku vyjadřuje dále požadavek *pozitivní prognózy* budoucího chování pachatele, která je nezbytným předpokladem pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Taková prognóza musí vyplývat ze zhodnocení pachatelova *polepšení* a důležité je i zjištění, v jakém prostředí bude pachatel žít a pracovat po propuštění z výkonu trestu, zda má rodinné a sociální zázemí, zaměstnání, bydlení atd. Význam bude mít i případné zjištění, jak bude veřejnost reagovat na předčasné propuštění pachatele z výkonu trestu odnětí svobody, jaké jsou sociální poměry pachatele, jaké podmínky má vytvořeny pro přechod do normálního života na svobodě atd.

17. Ustanovení § 88 odst. 4 trestního zákoníku zpřísňuje možnost podmíněného propuštění pachatelů nejzávažnějších trestných činů a pachatelů, jímž byl uložen výjimečný trest odnětí svobody na 20 let až do 30 let. Zpřísnění spočívá v tom, že se prodlužuje doba výkonu trestu odnětí svobody, po které mohou být tito pachatelé podmíněně propuštěni z výkonu tohoto trestu. Trestní zákoník umožňuje jejich podmíněné propuštění teprve po výkonu dvou třetin uloženého trestu odnětí svobody. Další zpřísňující podmínka spočívá v tom, že pachatele odsouzeného za trestný čin vyjmenovaný v § 88 odst. 4, nebo k výjimečnému trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let, lze podmíněně propustit z jeho výkonu jen tehdy, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za který byl takový pachatel odsouzen, a povahu jeho osobnosti opakování spáchaného nebo jiného

obdobného zvlášť závažného zločinu. Nestačí zde tedy splnění obecných předpokladů k podmíněnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 88 odst. 1, odst. 3, ale zákon klade důraz na to, aby u podmíněně propuštěného byla vyloučena recidiva, protože v § 88 odst. 4 trestního zákoníku jsou vyjmenovány typově nejzávažnější trestné činy, respektive jejich nejškodlivější případy, které mají povahu zvlášť závažných zločinů, takže nelze připustit riziko opětovného spáchání trestných činů tohoto charakteru jen z důvodu, že odsouzenému pachateli bude zkrácen vykonávaný trest, byť nejvýše o jednu třetinu. Uvedeným hlediskem zákon zdůrazňuje ochranu společnosti před nejzávažnějšími trestnými činy a jejich pachateli. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mohou pouze v tomto případě vylučovat buď určité závažné okolnosti činu, za kterých byl pachatel odsouzen, nebo některé negativní povahové rysy jeho osobnosti, popřípadě obě zmíněná hlediska zároveň (viz. Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C.H. Beck, 2023, § 88).

18. Jak již konstatoval okresní soud v napadeném usnesení, smysl podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není v tom, aby za dobré chování, případně za dobrou práci ve výkonu trestu byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, jaká je prognóza jeho dalšího chování. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je totiž namístě jen tehdy, jestliže vzhledem ke všem okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede i na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko jeho recidivy (Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C.H. Beck, 2023, § 88).

19. Dle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 482/18, východiskem pro posuzování naplnění podmínek pro podmíněné propuštění je hodnocení, zda došlo ke skutečnému polepšení a nápravě odsouzeného, neboť právě náprava odsouzeného nejefektivněji vede k ochraně společnosti, tedy k naplnění účelu trestního práva ve společnosti (srov. i čl. 10 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Nelze judikatorně zcela vyloučit možnost podmíněného propuštění pro jakkoli definovanou skupinu odsouzených, a to ani u chronických recidivistů či pachatelů velmi závažné kriminality, pokud zákonodárce obecně připustil možnost podmíněného propuštění u všech odsouzených. Každý případ je třeba hodnotit individuálně a rozhodnutí o podmíněném propuštění je nutné odůvodnit vzhledem k osobě konkrétního odsouzeného, neopomíjeje též jeho možný vývoj a nápravu v průběhu výkonu trestu odnětí svobody a další relevantní aktuální informace. Při zvažování, zda se odsouzený polepšil, je třeba primárně hodnotit, za co mu byly uloženy kázeňské odměny či tresty, nikoli však kolik mu jich bylo uloženo. Za znak či projev polepšení či nepolepšení odsouzeného nelze bez bližšího odůvodnění považovat jednoduché skutečnosti nenavázané na změnu jeho vnitřního postoje (například uklizení podlahy či naopak nepořádek na cele). Hodnocení očekávání vedení řádného života nelze založit na pouhých počtech odsouzení či výkonů nepodmíněného trestu odnětí svobody. Takové údaje jsou příliš zobecňující pro úsudek o možném budoucím vedení řádného života odsouzeného v konkrétním případě. Je tak nutné analyzovat vývoj trestné činnosti odsouzeného z hlediska její frekvence a závažnosti, a to zejména v letech předcházejících spáchání trestného činu, za který odsouzený vykonává trest. Je přitom třeba mít na paměti, že podle kriminologických výzkumů dochází k opouštění kriminální dráhy postupně.

20. Zatímco polepšení sleduje aktivitu a změnu odsouzeného v blízké minulosti, případě v přítomnosti, očekávání vedené u vedení řádného života je orientováno do budoucna. Rovněž trestní minulost odsouzeného je aspektem, který je namístě zhodnotit při očekávání vedení řádného života v budoucnu, nelze ji však hodnotit formalisticky.

21. Stížnostní soud v předmětné věci doplňuje, že odsouzený v současné době vykonává trest odnětí svobody z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 49 T 1/2016. Uvedeným rozsudkem byl odsouzený Miloslav D. uznán vinným zvlášť závažným zločinem

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství (skutek pod bodem 1), zvlášť závažným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona (skutek pod bodem 2), zvlášť závažným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. h) trestního zákona ve stadiu pokusu ve spolupachatelství a trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 trestního zákona (skutek pod bodem 3) a zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství (skutek pod bodem 4). Miloslav D. byl odsouzen za skutky pod body 1), 2), 3) podle § 219 odst. 2 trestního zákona za použití § 35 odst. 2 trestního zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let nepodmíněně, pro výkon trestu byl odsouzený zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Prostějově, sp. zn. 2 T 122/2004. Za skutek pod bodem 4) byl odsouzenému uložen podle § 173 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let nepodmíněně, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou a současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Prostějově, sp. zn. 2 T 91/2010.

22. Z připojeného spisu Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 49 T 1/2016, se podává, že odsouzený u hlavního líčení konaného ve dnech 19.–20. 4. 2016 ke své osobě uvedl, že naposledy pracoval v Anglii v letech 2007–2009, hodně cestoval. Nemá žádný větší majetek. V době, kdy docházelo k žalované trestné činnosti, pil alkohol, bral Rohypnol na spaní.

23. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, okresní soud si byl při svém rozhodování vědom zákonných podmínek, které musejí být naplněny pro kladné rozhodnutí, tedy pro rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody a tyto okresní soud hodnotil. Z napadeného usnesení rovněž vyplývá, že okresní soud je obeznámen s ustálenou judikaturou Ústavního soudu ČR k dané problematice. Okresní soud své rozhodnutí odůvodnil zejména v bodě 6., k tomuto je možno poznamenat, že s odůvodněním okresního soudu se stížnostní soud ztotožňuje a je možno na odůvodnění blíže odkázat.

24. Stížnostní soud pouze považuje za nutné v předmětné věci dodat, že je nepochybné, že odsouzený se ve výkonu trestu odnětí svobody chová řádně a obdržel i řadu kázeňských odměn. Uvedené skutečnosti vyplývají ze zprávy k hodnocení osoby odsouzeného, stížnostní soud si pak vyžádal aktuální zprávu z xxx k aktuálnímu hodnocení odsouzeného. Na druhé straně ze zprávy věznice vyplývá, že odsouzený má pohledávky vůči Vězeňské službě ČR ve výši 43 020 Kč, vůči jiným subjektům má pohledávky ve výši 371 431 Kč, pohledávky nehradí. Odsouzený není ve věznici pracovně zařazen, ze spisového materiálu vyplývá, že byl z pracovní evidence vyřazen ze zdravotních důvodů. Z připojeného spisu pak vyplývá, že naposledy odsouzený pracoval v letech 2007–2009. Uvedené skutečnosti považuje krajský soud za problematické a rizikové, myšleno určitá zdravotní omezení, která jednoznačně odsouzeného znevýhodňují na trhu práce. Dále pak je namístě si položit otázku, jaké pracovní návyky odsouzený má, kdy naposledy pracoval před 16 lety. Určitě problematická je i skutečnost, že odsouzený nemá žádné fungující rodinné vazby, když rodiče již zemřeli a se svými sourozenci a synem se nestýká. Odsouzený uvedl, že v případě podmíněného propuštění by bydlel u svého známého, co se týká práce, má příslib zaměstnání přes program Z věznice novým směrem, jednalo by se o opravu vagónů. Ze spisového materiálu nevyplývá, že odsouzený by vzhledem ke svému zdravotnímu omezení byl schopen uvedenou práci vykonávat. Dle stížnostního soudu je značné riziko recidivy v případě, pokud by odsouzený nemohl pracovat na hlavní pracovní poměr.

25. Je nutno poukázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu ČR, který opakovaně ve svých rozhodnutích výslovně uvedl, že rozhodující kritéria podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jsou jednak splnění podmínky polepšení odsouzeného, potvrzeného jeho současným chováním a plněním jemu uložených povinností, a jednak existencí takových

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

skutečností, z nichž by bylo možné důvodně usoudit, že odsouzený po předčasném propuštění na svobodu povede řádný život. Další podmínkou pro podmíněné propuštění z výkonu trestu je tedy tzv. pozitivní prognóza, tedy možnost očekávání, že odsouzený v budoucnu povede řádný život.

26. Pokud odsouzený v podané stížnosti vznesl námitky vůči znaleckému posudku, který byl ve věci vypracován znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie, k tomu krajský soud uvádí, že uvedenou námitku neshledal důvodnou. Z opatření o přibrání znalce ze dne 25. 4. 2025 (č. l. 16) se podává, že okresní soud v poučení tohoto opatření uvedl, že lze vznést námitky proti osobě znalce, proti odbornému zaměření znalce nebo proti formulaci otázek položených znalci. Opatření bylo odsouzenému doručeno dne 2. 5. 2025, znalecký posudek byl okresnímu soudu doručen dne 24. 7. 2025. U veřejného zasedání dne 14. 8. 2025 odsouzený souhlasil se čtením znaleckého posudku, po jeho přečtení se odsouzený k provedenému důkazu vyjádřil ve smyslu ust. § 214 trestního řádu a uvedl v podstatě stejné skutečnosti jako v podané stížnosti. K tomu krajský soud dále uvádí, že odsouzený se v podané stížnosti mimo jiné vyjadřoval ke znaleckému posudku, který přibraný znalec PhDr. Kolda vypracoval v jiné věci, a to ve věci vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 2 PP 53/2023. Z připojeného spisu Okresního soudu v Šumperku, sp. zn. 2 PP 53/2023, se podává, že tehdy proti znaleckému posudku, resp. proti způsobu vypracování znaleckého posudku, odsouzený žádné námitky nevznášel, ke znaleckému posudku u veřejného zasedání uvedl pouze to, že nemohl být pracovně zařazen, protože měl nález na rukou (č. l. 39 verte). Co se pak týká znaleckého posudku vypracovaného v předmětné věci, odsouzený nesouhlasí se závěry, které znalec vyvodil z kreseb odsouzeného s tím, že kresby s odsouzeným nekonzultoval. K tomu stížnostní soud uvádí, že v postupu znalce při vypracování znaleckého posudku neshledal žádné pochybení, při vypracování znaleckého posudku znalec vycházel z písemných podkladů, které měl k dispozici a dále pak z vlastního vyšetření odsouzeného, které zahrnuje nejen kresby, ale i rozhovor s odsouzeným, pozorování odsouzeného a testovou pasáž. Ze stížnosti odsouzeného pak vyplývá, že tento nesouhlasil ani se znaleckým posudkem, který byl v minulosti na jeho osobu vypracován znalcem PhDr. Klosem.

27. Z vypracovaného znaleckého posudku se podává, že u odsouzeného lze konstatovat dílčí posun v některých vedlejších složkách (chování, pociťování), nicméně bez dopadu na bazální psychické dispozice (odsouzený sám připouští afektivní labilitu, podrážděnost a ofenzívní faktory). I nadále je nutno u odsouzeného konstatovat, že nejsou přítomny znaky, které by svědčily o zásadním, zlomovém faktoru v oblasti psychických dispozic posuzovaného. I nadále dle znalce lze v popředí identifikovat anomálně strukturovanou osobnost s rysy dissociality, emoční instabilitou, sklony k nezdrženlivosti, pravděpodobnou dominancí ke zvýšené impulsivitě v zátěži (s pohotovostí ke spíše ofenzivitě). I nadále proklamace dopadu resocializačních programů lze klást do složky socializace – adaptace na výkon trestu. Dle znalce je u odsouzeného i nadále dominantní negativní aspekt z hlediska vize budoucnosti bez rodinného zázemí, případně vztahového, partnerského. Při klasifikaci návratu do běžného prostředí po propuštění je z hlediska porovnání prostřednictvím prediktivního nástroje SARPO i nadále převaha negativních složek (v rodinném prostředí, způsob výchovy, dosažené vzdělání, profesní kariéra, kvalita partnerského života, porucha osobnosti). Ze závěrů znaleckého posudku se podává, že znalec má i nadále za méně pravděpodobné (především ve středně dlouhé a dlouhodobé fázi) bezproblémovou readaptaci. Znalec dále uvedl, že má za spíše nižší potenciál resocializačních aspektů a lze spíše předpokládat návrat do dřívějšího životního stylu, hodnotové orientace, sociálních vztahů. Dále znalec uvedl, že nepředpokládá, že by další výkon trestu měl pozitivní dopad na potenciál resocializace odsouzeného.

28. S ohledem na výše rozvedené skutečnosti se stížnostní soud ztotožnil se závěrem okresního soudu v tom směru, že u odsouzeného nebyla splněna podmínka tzv. pozitivní prognózy, tedy možnost očekávání, že odsouzený v budoucnu povede řádný život.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

29. Pro úplnost stížnostní soud uvádí, že případné konstatování, že není předpoklad, že by další výkon trestu měl pozitivní dopad na resocializaci odsouzeného, nemůže automaticky vést k závěru, že odsouzený bude z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl pravomocně uložen, podmíněně propuštěn.

30. Stížnostní soud tedy v posuzovaném případě neshledal žádné důvody pro to, aby napadené usnesení okresního soudu změnil ve prospěch odsouzeného, když rozhodnutí okresního soudu považuje za věcně správné, zákonné a odůvodněné.

31. Bude na odsouzeném, pokud bude chtít v budoucnu žádost o podmíněné propuštění opakovat, aby učinil další reálné kroky, z nichž bude zřejmé, že se skutečně řádně připravuje na život na svobodě, a to zejména v oblasti rozvoje své osobnosti.

32. S ohledem na veškeré shora rozvedené skutečnosti krajský soud postupem podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnost odsouzeného jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Olomouc 23. října 2025

Mgr. Zuzana Vladyková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:
Mgr. Pavlína Hajtmarová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.